

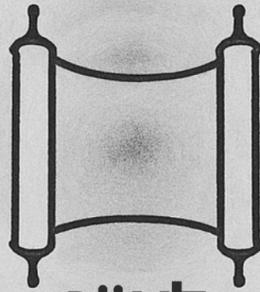
בס"ד

Rebbe Maharash

Torahs Shmuel

Parshas Matos Massei

ומקנה רב כו' יוסף והשבטים 1869

לע"נ

שמעון בן ישראל

Dedicated By:

ר' נחום אהרון & חיה

ליטשקאווסקי

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בס"ד, ש"פ מו"מ - תרד"ט-1869
ומקנה רב כו' יוסף והשבטים

Introduction

This discourse from **Rabbi Shmuel of Lubavitch (the Rebbe Maharash)** explores the inner dynamics of *ratzo v'shov*—the spiritual yearning and return—and how this dual movement manifests differently in souls rooted in Atzilus versus Beriah. The Rebbe Maharash (1834–1882), the fourth Rebbe of Chabad, was known for his bold *le'chatchila ariber* approach: confronting challenges head-on and rising above obstacles from the outset. In this *maamar*, he delves into the spiritual significance of the tribes Reuven and Gad choosing land outside of Eretz Yisrael, and how their actions reflect profound mystical truths about divine service, yearning, and integration.

And great was the livestock for the children of Reuven and the children of Gad, exceedingly vast, and they saw the land of Yaazer and the land of Gilad, and behold—the place was a place for livestock... “Let this land be given to your servants as a possession,” and Moshe answered them with words of rebuke, and in the end he said to them: “If you shall go armed before Hashem... and the land is conquered before Hashem, then this land shall be for you as a possession.” Bamidbar 32:1

ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני גד עצום .
 מאד, ויראו את ארץ יעזר ואת ארץ גלעד
 והנה המקום מקום מקנה כו' יתן את הארץ
 הזאת לעבדיך לאחזה, והשיב להם משה על
 זה דברי תוכחה, ולבסוף אמר להם אם תחלצו
 לפני ה' כו' ונכבשה הארץ לפני הוי', והיתה
 הארץ הזאת לכם לאחזה.

And the matter is: behold, our Sages said in the Midrash Rabbah, Parshas Bereishis: Why is its name called “Eretz” (Land)? Because it wanted to do the will of its Creator. And this is the concept of “Ratzo” (running), in the aspect of wondrous yearning to be absorbed and nullified in the Infinite One, blessed be He. And as in the concept of the precedence of Shema to “Ve’ahavta,” so that they accept first the yoke of the kingdom of Heaven—this is the general idea of “Ratzo,” on everything He commands.

והענין הוא דהנה אמרו רז"ל במדר"ש רבה פ'
 בראשית למה נקרא שמה ארץ שרצתה לעשות
 רצון קונה, והיינו שהיא ענין הרצוא בכחינת
 תשוקה נפלאה להכליל וליבטל באור-אין-סוף
 ברוך-הוא, וקענין הקדמת שמע לואהבת כדי
 שיקבלו על מלכות שמים תחלה שהיא ענין
 הרצוא בכלל על כל מה שיצוה

So too, the idea of “Eretz” (Land) that wanted to do the will of its Creator is the aspect of “Ratzo”—to do the will of its Creator due to being bound to the Infinite One, blessed be He, the Master of the Will. Therefore, he said to them: “If you go armed before Hashem” to battle the opposer—and in divine service, this means: if you subdue and conquer the animal soul until you can arrive at the level of “Ratzo” and yearning to leave the limiting vessels, until “the land is

כן הוא ענין הארץ שרצתה לעשות רצון קונה
 הוא בחינת הרצוא לעשות רצון קונה מחמת
 היותה דבוקה לאור-אין-סוף ברוך-הוא בעל
 הרצון כו', ולכן אמר להם אם תחלצו לפני ה'
 למלחמה עם המנגד, ובעבודתה היא אם תכניעו
 ותקבשו את הנפש הבהמית עד שתוכלו לבוא
 לבחינת רצוא ותשוקה לצאת מהכלים
 המגבילים עד שתכבש הארץ היינו בחינת
 'הרצוא ותבואו למדרגת לפני הוי'

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בס"ד, ש"פ מו"מ - תרד"ט-1869
ומקנה רב כו' יוסף והשבטים

<p>conquered”—meaning the level of “Ratzo”—and you come to the level of “Lifnei Havayah” (“before Hashem”).</p>	
<p>This means, as it is said about Avraham: “Walk before Me” (התהלך לפני) (התהלך לפני), which is the level of “Lifnei Havayah,” attained through the level of “Ratzo and Shov” (“run and return”)—‘walking and journeying southward.’ Likewise, you will also come to the level of “Ratzo” and yearning and longing to be absorbed and nullified in the Essence of the Infinite One that is before Havayah. Then, “this land shall be to you for a possession”—this is the concept of Nachalah (inheritance).</p>	<p>היינו כמה שצאמר באברהם התהלך לפני בקנינת לפני הוי' על-ידי בקנינת רצוא-ושוב דהלוק ונסוע הנגבה, כמו כן תבואו גם כן לבקנינת הרצוא והתשוקה וכוסף להכלל וליבטל באור-אין-סוף העצמי שלפני הוי', אז והיתה הארץ הזאת לכם לאחזה שהוא ענין נחלה,</p>
<p>As it is written in Parshas Massei: “The two tribes and half the tribe took their inheritance.” Meaning, that the matter of inheritance is like the matter of heirship—as in, “You shall make them inherit for your children,” and “You shall dispossess and inherit that land”—meaning that you shall also cause that land to be inherited.</p>	<p>וכמו שכתוב בפרשת מסעי שני המטות וחצי המטה לקחו נחלתם, פירוש שענין הנחלה הוא כמו ענין הירושה, וכמו והתנחלתם אתם לבניכם, שתנחלו ותורישו את הארץ הזאת, פירוש שגם הארץ הזאת תורישו אותה כו</p>
<p>For the root of the matter of what the children of Reuven and the children of Gad requested—the Transjordan—is as is known from what our master, my grandfather, of blessed memory, explained regarding the difference between Yosef and all the [other] tribes. The tribes were shepherds of sheep—meaning, they chose for themselves a kind of work that would not confuse or disturb them, so that they could be a chariot to G-dliness even while engaged in their work, and would not be in a state of separation due to worldly affairs.</p>	<p>פי שורש ענין מה שבקשו בני ראובן ובני גד את עבר הירדן הוא כנודע ממה שצאמר רבינו אאזמו"ר ז"ל מענין ההפרש בין יוסף לכל השבטים, שהשבטים היו רעי צאן והיינו שפקרו להם עבודה שלא יבלבל אותם ויהיו יכולים להיות מרובה לאלקות גם בעת עסקם בעבודה גם-כן ולא יהיו בבחינת הפרוד מחמת עסקי עולם הזה,</p>
<p>In contrast, Yosef—as the Sages said on the verse “And Yosef came into the house to do his work”—meaning, to examine the accounting records—was occupied with business matters. And even afterward, when he was king over Egypt, he was very much involved, as it says, “By your command shall all my people be sustained,” which is a tremendous burden.</p>	<p>משאין כן יוסף שצאמרו רז"ל על-פי יבא יוסף הביתה לעשות מלאכתו למדקדק בכתבי דחשבונא שהיה טרוד בעסקים, וגם אחר-כך כשהיה מלך במצרים היה טרוד מאד כמו שכתוב ועל פיך יושק כל עמי שזהו טרח רב</p>

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בס"ד, ש"פ מו"מ - תרד"ט-1869
ומקנה רב כו' יוסף והשבטים

However, because Yosef was truly in the level of the “Tzaddik Elyon” (supernal tzaddik) of Atzilus, he had absolutely no hindrance in his divine service. Even while he was preoccupied with the affairs of ruling, or with significant financial calculations—at the moment of action itself—he remained a chariot to G-dliness and remained at the level of the “Tzaddik Elyon,” as is known.

But the tribes, being from the level of the lower chariot (merkavta tata'a) of Beriah-Yetzirah-Asiyah (Biya), did not have the ability—at a time of disturbance or preoccupation—to be, in that very moment, at the level of a chariot. Therefore, “and great was the livestock” of the children of Reuven and Gad—since they were from the lower chariot, they chose the occupation of shepherding in order that it not disturb them from [divine] service.

And one may also say that because their root was from the level of the lower chariot—the twelve oxen—therefore, below as well, they were shepherds of sheep and cattle, etc.

However, behold, the service of Moshe was to draw down the level of Daas even into the category of “seed of animal”—this is the meaning of what is written: “And I shall give grass in your field for your animal,” as is explained at length in the discourse *Vayar Balak*, see there.

Therefore he said to them: “If you go armed to war”—meaning against the opposer, which is the animal soul that hinders and obstructs—and “the land is conquered,” that you shall force yourselves and come to the level of *Ratzo*, until you come *before Hashem*, as in the idea of “walk before Me,” in the aspect of inwardness.

Then, “this land shall be yours for a possession”—that you will inherit and dispossess in the aspect of inheritance, even *this land* that is in the Transjordan. As our Sages said in Bereishis Rabbah, Naso, ch. 7: “There are ten levels of holiness—Eretz Yisrael is holier than all lands; the Land of Canaan is holier than the Transjordan.”

אָבֵל לְהִיּוֹת כִּי יוֹסֵף הָיָה בְּחֵינֵי צַדִּיק עֲלִיּוֹן דְּאֶצִּילוֹת בְּאַמְתָּ, לֹא הָיְתָה לוֹ שׁוּם מְנִיעָה כְּלָל לְעִבּוּדָתוֹ שְׁגַם בְּעֵת שְׁהִיָּה טְרוֹד בְּעִנְיֵי הַנְּהַגַת הַמְּלוּכָה אוֹ חֲשִׁיבוֹת הַחֲשׁוּבוֹנוֹת, הִנֵּה גַם בְּשַׁעַת מַעֲשֵׂה הָיָה מְרַכְּבָה לְאַלְקוֹת וְהָיָה בְּחֵינֵי צַדִּיק עֲלִיּוֹן כְּבוֹדָע.

אָבֵל הַשְּׁבָטִים לְהִיּוֹתָם מִבְּחֵינֵי מְרַכְּבָתָא תַּמְאָה דְּכִי"ע לֹא הָיָה בִּיכוּלְתָם בְּעֵת אֵיזָה טְרָדָה הַמְּטְרָדָת לְהִיּוֹת בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן עֲצֻמוֹ בְּבְחֵינֵי מְרַכְּבָה, וְלָכֵן וּמְקַנָּה רַב הָיָה לְבָנֵי רְאוּבֵן וְלְבָנֵי גָד לְהִיּוֹתָם מִבְּחֵינֵי מְרַכְּבָתָא תַּמְאָה כְּתָרוּ לָהֶם הָעֵסֶק בְּרַעֲי צֹאן בְּכַדֵּי שְׂלֵא יִבְלָבֵל אוֹתָם מִעִבּוּדָה.

וְגַם יֵשׁ לוֹמֵר שְׁלֵהִיּוֹת כִּי שְׁרָשָׁם הָיָה מִבְּחֵינֵי מְרַכְּבָתָא תַּמְאָה י"ב בְּקָר לָכֵן הָיוּ לְמַטָּה גַם כֵּן רַעֲי צֹאן וּבְהֵמָה כּו'.

אִמְנָם הִנֵּה עִבּוּדָת מַלְשָׁה הָיְתָה לְהַמְשִׁיךְ בְּחֵינֵי הַדַּעַת גַּם בְּבְחֵינֵי גֵרַע בְּהֵמָה שְׁזָהוּ עִנְיָן מֵהַ שְׂכָתוֹב וְנִתְתִּי עֲשָׂב בְּשָׂדֶה לְבְהֵמָתָה כְּמוֹ שְׂכָתוֹב מִזָּה בְּאַרְבֶּה בְּד"בֵּי וַיֵּרָא כְּלֶק יַע"ש

לָכֵן אָמַר לָהֶם אִם תִּחְלְצוּ לְמַלְחָמָה בְּבְחֵינֵי הַמְּנַגֵּד הוּא הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית הַמוֹנֵעַ וּמַעֲכָב, וְנִכְבְּשָׁה הָאָרֶץ שְׁתַּדְּחֶקוּ וּתְבוֹאוּ לְבְחֵינֵי הָרְצוּא עַד שְׁתְּבוֹאוּ לְפָנֵי ה', כְּעִנְיֵן הַתְּהַלֵּךְ לְפָנֵי בְּבְחֵינֵי הַפְּנִימִיּוֹת,

אִזּוֹ וְהָיְתָה הָאָרֶץ הַזֹּאת לְכֶם לְאַחֲזָה שְׁתִּנְחַלוּ וְתוֹרִישׁוּ בְּבְחֵינֵי יְרוּשָׁה גַם הָאָרֶץ הַזֹּאת שְׁבַעֲכָר הַיַּרְדֵּן, וְכַמָּה שְׁאָמְרוּ רַז"ל בְּרַבְּהָ נִשְׂאָ פֶרֶק ז' עֲשֹׂר קְדוּשׁוֹת הֵן א"י מְקַדְּשֵׁת מְכַל הָאָרְצוֹת, אָרֶץ כְּנַעַן מְקַדְּשֵׁת מֵעַבֵּר הַיַּרְדֵּן

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בס"ד, ש"פ מו"מ - תרד"ט-1869
ומקנה רב כו' יוסף והשבטים

And the idea is that although the Transjordan is also part of Eretz Yisrael relative to other lands, still, the Land of Canaan is holier than the Transjordan. Nonetheless, when you go armed to war and the land is conquered—meaning in the aspect of *Ratzo*, until you come before Havayah—then “this land shall be yours for a possession,” that you shall inherit even *this land*, though it is not so holy.

והינינו כי הגם שעבר הירדן היא גם-כן בכלל א"י לענין שאר הארצות, מכל-מקום ארץ פנעו מקדשת מעבר הירדן, ומכל-מקום אדם כשתחלצו למלחמה ונכבשה הארץ בבחינת הרצוא עד שתבואו לפני הוי', אז והיתה הארץ הזאת לכם לאחזה שתירשו גם את הארץ הזאת, אף כי אינה מקדשת כד.

And the idea is: that through refining the animal soul—so that even the level of “seed of animal” comes to the level of *Ratzo*, of *Lifnei Havayah*—then, through this, there is drawn a superior light, so that even *this land*, though it is not so holy, shall be yours for a possession in the level of inheritance, through the service of elevating the animal soul, etc.

והינינו כי על-ידי ברור הנפש הבהמית שגם בחינת נרע בהמה יבואו לבחינת הרצוא דלפני הוי', הנה על-ידי זה נמשך יתרון האור עד שגם הארץ הזאת אף כי אינה מקדשת כד תהיה לכם לאחזה בבחינת ירושה על-ידי העבודה בהעלאת ה' הנפש הבהמית כו.

And the explanation of the matter: behold, these cities are the cities of the Emorites, the kingdom of Sichon and Og. And it is written, “which I took from the hand of the Emorite with my sword and with my bow,” and the Targum renders: “with my prayer and with my supplication,” for the time of prayer is a time of battle.

וביאור הענין הנה הערים אלו הם ערי האמרי ממלכת סיחון ועוג, וכתוב אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי ותרגום בצלותי ובכעותי, כי שעת צלותא היא שעת קרבא

And the idea is that just as when the Beis HaMikdash existed, they would offer an *olah* (burnt offering) upon the altar from an animal, in order that fire would descend from Heaven and consume the *olah*—for the vitality of the animal is the aspect of the element of fire, as is known.

והינינו דכמו שבשעה שהיה בית המקדש קיים היו מקריבין עולה על גבי המזבח מן הבהמה כדי שתירד אש מן השמים ותאכל את העולה, להיות כי חיות הבהמה הוא בחינת יסוד האש פנודע

That *Domem*, *Tzomeach*, *Chai*, *Medaber* (inanimate, vegetative, animal, speaking) correspond to fire, wind, water, and dust. And the aspect of fire is the level of the soul of the animal, and the level of *ruach* (spirit) is the speaking one, as it is written, “And man became a living soul,” and the Targum translates: “a speaking spirit.”

שדצח"ם הם פנגד ארבע יסודות אש רוח מים עפר, ובחינת אש הוא בחינת נפש החי ובחינת רוח הוא מדבר כמו שכתוב ויהי האדם לנפש חיה ותרגום לרוח ממללא

And when fire would descend from Heaven, the lower fire would become absorbed in the upper fire—for the aspect of the upper fire is also from the level of animal and living being, and their root is in the supernal Merkavah: the face of a lion and the face of an ox. And this is the concept of “a lion that consumes offerings.”

וכשהיתה יורדת אש מן השמים הנה נכלל אש שלמטה באש שלמעלה, כי בחינת אש שלמעלה הוא גם-כן מבחינת בהמה וחייה, ושרשון הוא במרפכה העליונה פני אריה פני שור, וזהו ענין אריה דאכיל קרבניו

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בס"ד, ש"פ מו"מ - תרד"ט-1869
ומקנה רב כו' יוסף והשבטים

And from the time the Beis HaMikdash was destroyed, the Men of the Great Assembly instituted the prayers, that each person should offer his animal soul to elevate it and bind it to its root—which is also from the element of fire, and its source is hewn from and founded upon the holy mountains, the supernal Merkavah: the face of a lion and the face of an ox.

ומשחרב בית המקדש תקנו אנשי כנסת הגדולה את התפלה שיקריב כל אדם נפשו בהמהית להעלותה ולקשרה בשרשה שהיא גם כן מיסוד האש ומקור חוצפה ויסודתה בהררי קדש מרפכה העליונה פני אריה פני שור

However, after the descent and evolution and enclothment in the aspect of the princes, the dregs of the *Ofanim*, it draws after worldly pleasures, and the power of desire—which is also an aspect of the heat of fire—and also the evil inclination is a foreign burning fire.

אלא שלאחר ירידה והשתלשלות והתלבשות בבחינת השרים שמרי האופנים נמשך אחר תענוגי העולם הזה והפח המתאנה שהוא גם כן בחינת חמימות האש וגם היצר הרע הוא אש זר דולק

And one must elevate the animal soul to its root—the level of fire above—and become absorbed into the supernal Merkavah, which is the level of fire that consumes fire, to destroy and burn the power of desire and the lower fire in the pleasures of people in this world, so that one will engage with them only coldly—for the sake of maintaining the body, in order that one may serve the Creator.

וצריך להעלות נפש הבהמה לשרשה בחינת אש שלמעלה ולהתכלל בבחינת מרפכה עליונה היא בחינת אש אוכלת אש לכלות ולשרף פח המתאנה והאש שלמטה בתענוגות בני אדם בעולם הזה שלא ילך בהם אלא בקרירות לצורך קיום הגוף שיוכל לעבוד את הבורא

And to reverse his path from the opposite to the opposite—that the power of desire be with flaming fire, a blazing flame, to cleave to the Living G-d, as is written in Likutei Torah in the discourse *B'fi Nisachim* in Parshas Shelach.

ולהפך דרכו מן ההפך אל ההפך להיות פח המתאנה ברשפי אש שלהבת לדבקה באלקים חיים כמו שכתוב בלקוטי תורה בד"ב"הי בפי נסכים בפרשת שלח

And behold, at every moment, a person's [evil] inclination strengthens itself against him, and one must at every moment draw down the level of the fire from above. And this is the matter of prayer, which was instituted at every moment—

והנה בכל־עת יצרו של אדם מתגבר עליו וצריך בכל־עת להמשיך בחינת אש שלמעלה, וזהו ענין התפלה שנתקנה בכל־עת

For behold, it is written: “Days were formed, and one among them was not.” The meaning is that there is a set number and measurement to the years of a man's life—“The days of our years are seventy years,” etc.—and these were not given to the Divine soul within him.

כי הנה כתוב ימים יוצרו ולא אחד בהם פירוש שיש מספר וקצבה לשני חיי האדם ימי שנותינו בהם שבעים שנה כו', ולא נתנו לנפשו האלקית שברבו

For the soul does not require rectification for itself, since it is eternal and not enclosed within time, but rather united with the source from which it was hewn, in the Infinite One, blessed be He.

כי הנשמה אינה צריכה תקון לעצמה הואיל והיא נצחית ואינה מתלבשת בזמן אלא מתאחדת במקור חוצפה באור־אין־סוף ברוח־הוא

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בס"ד, ש"פ מו"מ - תרד"ט-1869
ומקנה רב כו' יוסף והשבטים

<p>As it is written, “With the king in his work they sat” (Divrei HaYamim I 4:23). And see in Bereishis Rabbah, Parshas Bereishis, ch. 8, and in the Midrash on Rus, ch. 2—</p>	<p>כמו שכתוב עם המלך במלאכתו ישבו (דברי הימים א' ד' כ"ג), ועיין ברבקה פ' בראשית פ"ח, ובמדרש רות פ"ב</p>
<p>For it [the soul] was not taken from the aspect of the face of the lion or the face of the ox, like the animal soul within man, but rather from the aspect of “and on the throne was the likeness of the appearance of a man...”</p>	<p>כי היא לא נלקחה מבחינת פני אריה פני שור כנפש הבהמית שבאדם, אלא מבחינת ועל הכסא, דמות כמראה אדם כו</p>
<p>And “the spirit of man is that which ascends upward,” whereas only “the spirit of the beast descends downward to the earth.” Unlike the spirit of man, which ascends ever higher—“and higher than the high.”</p>	<p>ורוח האדם היא העולה למעלה מעלה, ורק רוח הבהמה יורדת למטה לארץ, משאין פן רוח האדם היא העולה למעלה מעלה וגבוה מעל, גבוה כו</p>
<p>And see further on the matter of “and the spirit returns” in <i>Likkutei Torah</i>, in the discourse beginning <i>Haazinu</i>.</p>	<p>ועיין מענין והרוח תשוב בלקוטי תורה בך"ה, האזינו</p>
<p>Rather, the count of a man’s life was given in order that his animal soul could become enclosed within it, and his years were measured out with a number that His wisdom estimated—that he could bear the burden of elevating from it so many sparks and powers that had fallen there during the Shattering of the Vessels.</p>	<p>אלא מספר חיי האדם נתן להתלבש בו נפשו הבהמית ושניו קצובים לו במספר ששערה חקתו יתברך שיוכל לשאת נפשו להעלות ממנה כל כך ניצוצות וכחות שגפלו שמה בשבר הכלים,</p>
<p>And at every moment, a spark and a new power is elevated, etc.</p>	<p>ובכל-עת נתעלה ניצוץ וכח חדש כו</p>
<p>However, behold, in order that fire from above should descend, it is a mitzvah to bring from the ordinary person through arousal from below—and this is through contemplation on the source from which the animal soul’s power of desire was hewn and rooted, which is from the supernal Merkavah.</p>	<p>אמנם הנה בכדי שתירד אש שלמעלה מצוה להביא מן ההדיוט על-ידי אתערוותא דלתתא והינו על-ידי ההתבוננות במקור חוצבה ושרשה במרכבה העליונה שממנה נלקח הכח המתאנה, שבנפשו הבהמית</p>
<p>How they are nullified in the level of chariot and throne in relation to the likeness of a Man upon the throne, and they tremble and fear from the power of the throne, and become inflamed and ablaze with a flame and fiery sparks to become nullified and absorbed into the Infinite Light that flows upon them.</p>	<p>איך שהם בטלים בבחינת מרכבה וכסא לגבי דמות אדם אשר על הכסא וזעים וזלים מחיל כסא ומתלהבים ומתלהטים בלהבת ושללהבת רשפי אש להבטיל ולהכליל באור אינסוף השופע עליהם,</p>
<p>And automatically the light of love will shine even upon the power of desire in his animal soul, which was taken from there—to arouse his heart to become removed from material matters and physical pleasures in which he was immersed, and</p>	<p>וממילא יאיר אור האהבה גם על כח המתאנה שבנפשו הבהמית שגלוקחה משם לעורר לבו להיות נעתק מענינים ותענוגים גשמיים אשר נשקע בהם ולהיות נמשך אחר שרשו להבטיל ולהכליל באור ה</p>

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בס"ד, ש"פ מו"מ - תרד"ט-1869
ומקנה רב כו' יוסף והשבטים

to be drawn after its source to be nullified and absorbed into the Light of Hashem.

Therefore the Men of the Great Assembly instituted two blessings before Krias Shema: the blessing of Yotzer Or, in which is said and repeated at length the order of the angels, Seraphim, and Chayos—how they are nullified to His light, may He be blessed: “Yotzer mesharsim,” and “Asher mesharsav,” etc. “Yotzer mesharsim” [He forms ministers], that thousands and myriads of myriads are created every day—and because of the intensity of their love, like burning fire, they are consumed and burned and return and are renewed.

And “Asher mesharsav” [whose ministers. . .]—from the six days of Creation, several thousands and myriads of myriads in one division, and to His divisions there is no number, as it is written: “Is there a number to His divisions?”

And as our Sages said (Chagigah 13b): “A thousand thousands serve Him—one division—and to His divisions there is no number.” And all of them revere and sanctify, etc., due to their understanding—knowing and grasping that their vitality and existence that extends to them is from Him, may He be blessed.

From the level of the Name and a radiance—it is the level of His Name alone. Like, by way of analogy, the name of a person, which is not his essence at all, but merely some aspect and radiance and extension from him, by which another can call him by his name.

And it is called “the light of the Infinite One, blessed be He”—meaning only a radiance from Him, like the light and glow that extends from the sun, as explained elsewhere.

And they say “Kadosh”—meaning that He is separate from them and is not encloded within them in a revealed manner.

For behold, it is written: “Your Kingship is the kingship of all worlds,” meaning that all vitality which extends from the Infinite One, blessed be He, to animate all the creations—this, being in the manner of *Memalei Kol Almin* (filling all worlds)—is not like the soul that animates and fills the entire

ולכן תקנו אנשי כנסת הגדולה ברכות קריאת שמע שתים לפניו ברפת יוצר אור ושם נאמר ונשנה באריכות סדר המלאכים ושופים וחיות איה שהם בטלים לאורו ותברך, ויוצר משרתים ואשר משרתיו כו

יוצר משרתים שפמה אלפים ורבות רבבות [נבראים] בכל יום, ומחמת תקוף אהבתם באש בערת כלים ונשרפים וחוזרים ומתחדשים

ואשר משרתיו מששת ימי בראשית פמה אלפים ורבות רבבות בגדוד אחד ולגדודיו אין מספר כדכתיב ה'יש מספר לגדודיו

וכמאמר רז"ל חגיגה י"ג ב': אלה אלפים ושמונניה גדוד אחד ולגדודיו אין מספר, וכולם מעריצים ומקדשים כו' מחמת השגתם שיודעים ומשיגים שחיותם הנמשך להם וקיומם הוא מאתו ותברך

מבחינת שם והארה הוא בחינת שמו ותברך לבד, כמו על דרך משל שמו של אדם שאינו עצם מעצמותו כלל אלא איזהו בחינה והארה, והתפשטות ממנו שיוכל זולתו לקרוא לו בשמו

ונקרא אור אין-סוף ברוח-הוא כלומר הארה ממנו בלבד כאור וזיו המתפשט מן השמש וכמו, ושכתוב במקום אחר

ואומרים קדוש כלומר שהוא מבדל מהם ואינו מתלבש בהם בבחינת גילוי

כי הנה כתוב מלכותך מלכות כל עולמים שכל החיות שמתפשט מאור-אין-סוף ברוח-הוא להחיות כל הנבראים להיות ממלא כל עלמין אינו בדרך הנשמה המחיה וממלא כל הגוף, שהיא מתלבשת בתוכו ומתפעלת ממקרי הגוף

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בס"ד, ש"פ מו"מ - תרד"ט-1869
ומקנה רב כו' יוסף והשבטים

<p>body, for the soul is en clothed within it and is affected by the occurrences of the body.</p>	
<p>In contrast, about Him, may He be blessed, it is written: “I, Hashem, have not changed,” and “You are He before the world was created, and You are He after the world was created.”</p>	<p>משאין כן בו יתברך כתוב אני ה' לא שניתי ואתה הוא קדם שנברא העולם ואתה הוא לאחר שנברא העולם,</p>
<p>Rather, all the worlds receive their vitality and flow and existence only from the level of His Kingship, which is only an extension and radiance from Him outward.</p>	<p>אלא שכל העולמות מקבלים חייתם ושפעם וקיומם מבחינת מלכותו לבד שהיא בחינת התפשטות והארה ממנו לחוץ,</p>
<p>And from my flesh I shall behold G-d—that even in the lowly human, the intellect and emotions are his essence and being, and his faculty of exaltation is only outward from him and does not touch his essence. It is only to be exalted over others, and it is the lowest level within him.</p>	<p>ומבשרי אהנה אלוקי שגם האדם המתחנך הנה השכל והמדות הם עצמותו ומהותו ובחינת התנשאות שבו אינה אלא ממנו ולחוץ שאינה נוגעת אל עצמותו אלא להתנשא על זולתו והיא בחינה ומדרגה אחרונה שבו</p>
<p>So too, the extension of His Kingship, may He be blessed, is nothing but a radiance and illumination from Him toward the creations, for “there is no king without a people.”</p>	<p>כך הנה התפשטות מלכותו יתברך אינה אלא זיו והארה ממנו יתברך אל הנבראים שאין מלה בלא עם</p>
<p>And this is the meaning of: “Creator of holy ones, Your Name shall be praised forever, our King.” Meaning, that all the praise and glorification which stems from any comprehension is only from the level of Your Name—that His name is called upon the creations.</p>	<p>וזהו בורא קדושים ישתבח שמך לעד מלפנו, פירוש שכל השבח וההלול מחמת איזה השגה אינו אלא מבחינת שמך שישמו נקרא על הנבראים,</p>
<p>And it is in the aspect of “forever, our King”—that He is not en clothed or revealed within them, but stands at a distance from them, as it is written: “For He commanded and they were created, and He established them forever and ever.”</p>	<p>והוא בבחינת לעד מלפנו שאינו מתלבש ומתגלה בהם אלא עומד ברחק מקום, וכדכתיב כי הוא צוה ונבראו ויצמידם לעד לעולם</p>
<p>Meaning: “He commanded and they were created”—as if they were created automatically and of themselves through His command, for His vitality that brings them into being from nothing into something does not extend and become en clothed within them in a revealed manner.</p>	<p>פירוש צוה ונבראו כאלו הם עצמם נבראו ממילא ומאליו על ידי צויו שאין חיותו יתברך המחיה ומהנה אותם מאין ליש מתפשט ומתלבש בתוכם בבחינת גילוי</p>
<p>As it is written: “And with the breath of His mouth all their host [was created],” meaning that the power of the Maker is not actually en clothed within the creation itself, but it is a power that merely flows to them.</p>	<p>כמו שכתוב וברוח פיו כל צבאם שיהיה כח הפועל מתלבש ממש בנפועל אלא שהוא כח השופע אליהם לבד</p>

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בס"ד, ש"פ מו"מ - תרד"ט-1869
ומקנה רב כו' יוסף והשבטים

And this too is “with the breath of His mouth”—that is, by way of analogy, like the exhalation that goes from the mouth outward. Even though it comes from within him and his innermost being, it appears as if it is a separate thing from him, to be a distinct entity.

וזהו גס-פן וברוח פיו דהיינו על-דרך מ'של
ההכל היצא מן הפה ולחיוץ שגם ש'הוא יוצא
מתוכו ופנימיותו נראה כאלו הוא דבר נפרד
מתוכו להיות דבר בפני עצמו

And He is not en clothed within them, but only in the level of “our King”—that His name is called upon them. And this is what we ask: “May Your Name be praised”—that is, that in this level there should be praise and an increase of the strength of light and revelation.

ואינו מתלבש בהם אלא בחינת מלכנו להיות
מ'לך שמו נקרא עליהם ואותו אנו מבקשים
שישתבח היינו להיות בבחינה זו ש'בח ותוספת
,בתוקף אור וגילוי

But the Holy One, blessed be He, in His glory and essence, is holy and separate, etc.

אבל הקדוש-ברוך-הוא בכבודו ובעצמו הוא
'קדוש ומובדל כו'

And behold, the angels—due to the greatness and intensity of their comprehension, that their flow and vitality comes from the level of His Name alone, which is holy and separate—therefore they are in the state of *Ratzo v'Shov* (running and returning).

והנה המלאכים מחמת גדל עצם השגתם ש'שפעם
ותיותם נמשך מבחינת שמו לבד ש'הוא קדוש
,ומובדל לכן הם בבחינת רצוא ושוב

Ratzo—in the state of fiery sparks, a blazing flame, inflamed to become absorbed in His light, may He be blessed.

רצוא בבחינת ר'שפי א'ש שלהבת מתלהטת
,להכלל באורו ותברך

And *Shov*—in awe, that because of the awe they recoil and retreat backward, as in the matter of what is written: “And the people saw and trembled and stood from afar,” and they say: “Blessed is the glory of Hashem from His place”—that it be blessed and drawn downward as well in a revealed manner, just as it is above.

ושוב הוא ב'רצה ש'מחמת ה'ראה הם חוזרים
ונרתעים לאחוריהם כ'ענין ש'נאמר ו'ירא העם
ויגעו ויעמדו מרחוק ואומרים ברוך כבוד ה'
ממקומו ש'ברך ו'ימשך למטה גס-פן בבחינת
,גילוי כמו ש'הוא למעלה

And from this the wise person will contemplate, to also be in the state of *Ratzo v'Shov*—*Ratzo* in love and longing and desire to be drawn after his source, to become absorbed in the light of Hashem, Who is holy and separate, etc.

ומ'נה תבונן המשכיל להיות גס-פן בבחינת
רצוא ושוב, רצוא באהבה וחסיקה וחספיצה
להיות נמשך אחר ש'רשו להכלל באור ה' ש'הוא
,קדוש ומובדל כו'

And *Shov*—in awe, to accept even below the level of His Kingship, as it is written: “You shall surely set a king over yourself,” meaning the fulfillment of the mitzvos, the commandments of the King.

ושוב ב'רצה להיות מקבל גם למטה בחינת על
מלכותו כ'משכתוב שום תשים עליך מ'לך
,בבחינת קיום המצוות בחינת מצות המלך

And as the saying goes: “If your heart runs, return to the One”—that he should make a dwelling place for His presence and that Hashem, the One, should dwell below just as above.

וכמאמר אם רץ לבך שוב לאחד ש'יעשה מ'כון
לשבתו ולהיות ה' אחד שורה למטה כמו ש'הוא
למעלה

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בס"ד, ש"פ מו"מ - תרד"ט-1869
ומקנה רב כו' יוסף והשבטים

And similarly, the Sages instituted Pesukei D’Zimra (Verses of Praise), where it is said: “Give thanks to Hashem, call upon His Name... Give thanks over the heavens and the earth...”; “Yours, Hashem, is the greatness...”; “And the host of the heavens bow to You.”

ועל דרך זה תקנו גם-כן פסוקי דזמרא ששם נאמר הודו לה' קראו בשמו כו', הודו על ארץ ושמים כו', לה' הגדלה כו', וצבא השמים לה' משתחוים,

Only that this is in the level and gradation of the worlds below, the level of the inanimate and vegetative; and there too there is the state of *Ratzo v’Shov*.

אלא שזהו בבחינה ומדרגת העולמות שלמטה בבחינת דומם וצומח ושם יש גם-כן בבחינת רצוא ושוב,

And it may be said that because the soul is clothed in the body, it is not enough to contemplate only its source from which it was hewn, but rather [to contemplate] the level of nullification in *Ratzo v’Shov* as expressed even in the inanimate and vegetative, etc.

ויש לומר ששםפני שהנשמה מלובשת בגוף לכן אינו די במה שמתבוננת במקור חוצבה לבד, כי אם בבחינת הפטול דרצוא ושוב שבבחינת דומם וצומח כו'.

And there are verses that speak of His love, may He be blessed, and there are verses that speak of His awe, and from both is born the attribute of mercy—

ויש פסוקים מדברים באהבתו ויש שפדברים בראתו ומשניהם נולדה מדת הרחמים

[There are six verses that speak of this, such as:] “But He is merciful...”; “You, Hashem, will not withhold Your mercies...” And these three attributes are the attributes of Avraham, Yitzchak, and Yaakov; and the attribute of mercy—this is the attribute of Yaakov.

ויש ששה פסוקים מדברים בזה, כמו והוא רחום כו', אמתה הוי' לא תכלה רחמיה כו', ושלושה בחינות אלו הם בבחינת אברהם יצחק ויעקב, ובחינת הרחמים [זו היא מדתו של יעקב

And this is what the Sages said: “The prayers were instituted by the Avos”—[corresponding to] Chessed, Gevurah, Tiferes.

ונהו שאמרו רז"ל תפלות אבות תקנום חג"ת

And when one contemplates all of this with the aspect of *daas* (knowledge) and feeling, as if he sees—it is this that is said: “And I will give grass in your field for your animal,” that even the souls of Beriah, Yetzirah, and Asiyah, which are called “seed of animal,” whose root is from the twelve tribes, the twelve oxen of Beriah—

וכשאד בונן בכל-זה בבחינת דעת והרגשה כאלו רואה שזהו ענין מה שכתוב ונתתי עשב בשדה לבהמתך שגם הנשמות דבי"ע הם הנקראים גרע בהמה ששרשם מי"ב שבטים י"ב בקר דבריא

Behold, through Moshe—the faithful shepherd, the first and unique of the seven shepherds, Raaya Meheimna—he draws down the aspect of *daas* and feeling even into these souls, so that the contemplation by them should be as if they truly see and as if they recognize the life of their soul.

הנה על-ידי משה רעיא מהימנא הא המיחד בו רועים רענ"א מהימנא ממש ממשיך בבחינת הדעת והרגשה גם בנשמות אלו שיהיה ההתבוננות שלהם כאלו רואה ממש וכאלו מכיר, חיות נפשו,

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בס"ד, ש"פ מו"מ - תרד"ט-1869
ומקנה רב כו' יוסף והשבטים

Even though he never saw the soul in his life, nevertheless he knows and recognizes his soul, that it gives him life—so too, the aspect of feeling and perception of G-dliness should be for him in the aspect of *daas* and recognition.

הגם כי לא ראה את הנפש מעולם מכל-מקום הוא יודע ומכיר נפשו שמחיה אותו כמו כן יהיה בחינת הרגשה והשגת אלקות אצלו בבחינת דעת, והפכה

For *daas* connects *chochmah* (wisdom), which is the aspect of sight, with *binah* (understanding), the aspect of hearing, as explained at length in the aforementioned discourse *Vayar Balak*.

כי הדעת מחבר חכמה שהיא בחינת ראייה עם הבינה בחינת שמיעה כמו שנתבאר בארץ בדר"ה גיורא בלק הנ"ל

And through this he will come and reach the level and degree of great self-nullification in the recitation of the Shema, to become absorbed in the level of *adam* (man), in the level of inwardness, in the level of *ratzo v'shov*.

ועל-ידי זה נבוא ויגיע לבחינת מעלה ומדרגה בטויל גדול בקריאת שמע להקלל בבחינת אדם, בבחינת פנימיות בבחינת רצוא ושוב

This is the matter of why *Shema* precedes *Ve'ahavta*—*Shema* in general is the aspect of *ratzo* to “love Hashem your G-d,” “seek Him and you shall find Him.”

שזהו ענין מה שקדמה שמע לואהבת, שמע בקלל היא בחינת הרצוא לכה"ר צ ואית, תמצאנו

To this it says: “And these words”—this is the aspect of Torah, for “the Torah emerges from Chochmah,” and in Chochmah is the indwelling of the Infinite Light, for “He and His wisdom are one.”

לזה נאמר והיו הדברים האלה הוא בחינת תורה שאוריינתא מתחמה נפקת ובחכמה הוא השפעת, אור-אין-סוף והוא וחקמתו אחד

And afterwards, in the second paragraph of the Shema, it speaks specifically of the mitzvos, as it is written: “And it shall be, if you will surely listen,” in particular, “to My commandments,” etc.

ואחר-כך בפרשה שנייה דק"ש נאמר בפרטיות ענין המצות כמשפכות והנה אם שמוע תשמעו, בפרטיות אל מצותי כו

And truly, one can understand it well—and to the one of understanding, knowledge is easy—that even everything that is below is in utter unity with G-dliness, and they are themselves His G-dliness, may He be blessed.

ובאמת יוכל להבין בטוב, ודעת לנכון נקל שגם כל מה שלמטה הוא בתכלת היחוד באלקות, והם הם אלקותו ותברך

For the main thing is the vitality, and aside from that vitality, they have no existence whatsoever, and He, may He be blessed, is their life and their existence.

שהעיקר הוא החיות ומבלעדי החיות אינם שום, מצייאות כלל והוא ותברך חיותם וקיומם

And this is “Shema Yisrael”—*Shema*, meaning understanding—that Havayah, which is His very essence and being, so to speak, in the level of “and upon the throne was the likeness of a man,” is our Elokim, and is One.

וזהו שמע ישראל שמע לשון הבנה כי הוי' שהוא בחינת עצמותו ומהותו כפיכול בחינת ועל הפסא דמות כמראה אדם, הוא אלקינו שהוא בחינת אחד

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בס"ד, ש"פ מו"מ - תרד"ט-1869
ומקנה רב כו' יוסף והשבטים

And the enlarged “Daled” is the aspect of “the word of Hashem,” the general vitality within all the worlds, for the world was created with ten utterances—and yet with one utterance it could have been created.

וד' רבמא שְהוּא בְחֵינַת דְּבַר ה' חֵיּוֹת הַכִּלְיָי
 שְׁבִכְל הָעוֹלָמוֹת כִּי בַעֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת נִבְרָא
 הָעוֹלָם, וְהָלֹא בְמֵאֻמָּר אֶחָד יָכוֹל לְהִבְרָאוֹת

This is the aspect of one thought, as it is written in the Zohar that with one thought He created the world. This is the general and particular—that first the worlds existed in the generality of one thought, and then they were specified through the aspect of speech.

הוּא בְחֵינַת מְחֻשְׁבָּה אַחַת, וְכֵמוֹ שְׁפָתוֹב בְּזִהָר
 שְׁבִמְחֻשְׁבָּה אַחַת בְּרָא אֶת הָעוֹלָם, וְהֵינְנוּ שְׁזָהוּ
 עֲנִינֵן כָּלֵל וּפְרֻט שְׁבַתְחֻלָּה הֵינָה כָּלְיָיוֹת הָעוֹלָמוֹת
 מִבְּחֵינַת מְחֻשְׁבָּה אַחַת וְנִפְרְטוּ אַחֲרֵי־כֵן בְּבְחֵינַת
 הַדְּבֹר כו'

And if so, since all their vitality and existence is from the level of “the word of Hashem” and His thought, etc., as it is written: “Forever, Hashem, Your word stands in the heavens”—and as explained by the Baal Shem Tov, and so too in *Midrash Tehillim*—

וְאִם כֵּן מֵאַחַר שְׁכָל חֵיּוֹתָם וְקִיּוּמָם הוּא בְחֵינַת
 דְּבַר ה' וּמְחֻשְׁבָּתוֹ כו', וְכֵמוֹ שְׁפָתוֹב לְעוֹלָם ה'
 דְּבָרָה נֶצֶב בְּשָׁמַיִם וּפִירֵשׁ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, וְכֵן
 הוּא בְּמִדְרַשׁ תְּהִלִּים

That the word of Hashem, which enlivens and brings into being the worlds, stands constantly to enliven and bring into being the worlds. And if it were to depart even for a moment, all the worlds would become absolute nothingness.

שְׁדָבַר ה' הַמְחִיָּה וּמְהַיָּה עוֹלָמוֹת הֵם עוֹמְדִים
 תָּמִיד לְהַחֲיֹת וּלְהַיָּוֹת הָעוֹלָמוֹת, וְאִלוּ הֵינָה
 מְסֻתְלָק כְּרָגַע הָיָו אֵין וְאַפְסֵם מְכָל הָעוֹלָמוֹת

It follows that they are the aspect of His G-dliness, may He be blessed. And it is automatically understood that since all this is drawn forth only from a radiance from Him, may He be blessed, it is therefore necessary to be in a state of yearning and longing to be absorbed and nullified in His very essence and being—and not to desire the mere radiance by which they were brought into being.

וְנִמְצָא שֶׁהֵם בְּחֵינַת אֱלֹקוֹתוֹ וְיִתְבָּרַךְ וּמִמִּילָא מוֹכֵן
 שְׁמֵאֲחַר שְׁכָל זֶה נִמְשָׁךְ רַק מֵהָאָרֶה מֵאֲתוֹ יִתְבָּרַךְ
 מִמִּילָא צָרִיכִין לְהֵיוֹת בְּבְחֵינַת כְּלִיּוֹן וְתִשׁוּקָה
 לְהַכְלִיל וְלִיבְטֹל בְּעֶצְמוֹתוֹ וּמְהוּתוֹ וְלֹא לְהֵיוֹת
 'בְּבְחֵינַת רְצוֹן בְּמָה שְׁנִתְהַיָּה מֵהָאָרֶה בְּעֵלְמָא כו'

And with this will be understood why the children of Reuven and the children of Gad chose for themselves the Transjordan, for they were owners of much livestock and they chose this in order to be unburdened, so that they could be in the state of a chariot to G-dliness.

וּבְזֶה יוֹבֵן מֵה שְׁבָנֵי רְאוּבֵן וּבְנֵי גָד בְּחָרּוּ לָהֶם
 עֲבַר הַיַּרְדֵּן שֶׁהָיָו בְּעֵלֵי מְקָנָה וּבְחָרּוּ בְּזֶה בְּכַדֵּי
 שִׁיחֵי פְּנוּיִים שִׁיּוּכְלוּ לְהֵיוֹת בְּבְחֵינַת מְרַכְבָּה
 לְאֱלֹקוֹת

For they were from the twelve oxen of Beriah, for whom it is impossible, in times of occupation and distraction, to be connected in the aspect of a chariot.

כִּי הֵם הָיוּ מִ"ב בְּקָר דְּבְרִיאָה שְׂאֵי אֶפְשָׁר לָהֶם
 בְּעֵת טְרַדְתָּם לְהֵיוֹת מְקוּשָׁרִים בְּבְחֵינַת מְרַכְבָּה

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בס"ד, ש"פ מו"מ - תרד"ט-1869
ומקנה רב כו' יוסף והשבטים

Whereas Yosef, being in the aspect of the supernal Tzaddik, was able to be in the state of a chariot even while engaged in matters of this world; in contrast to the [other] tribes—therefore they chose the Transjordan, etc.

ורק יוסף להיותו בבחינת צדיק עליון הנה יכול להיות בבחינת מרכבה גם בהיותו טרוד בעניני העולם הזה, מה שאין פן השבטים, לכן בחרו, 'עבר הירדן כו'

And when Moshe heard this—and he is the one who imparts the aspect of *daas* even into the souls of Beriah—he said to them: If there will be by you the aspect of *ratzo* and yearning for G-dliness, as though you see with *daas* and feeling, then it is good.

וכששמע משה זה והוא הוא המשפיע בחינת הדעת גם בנשמות דבריאָה אמר להם אם יהיה אצלכם בחינת הרצוא והתשוקה לאלקות כאלו, רואה בבחינת דעת והרגשה אזי טוב

And the proof of this is: “If you go armed before Hashem to war... and the land is conquered before Hashem”—then this is the sign and the proof that *daas* and recognition has affected them to the extent that they reached the level of *ratzo* and yearning before Hashem, as in “walk before Me.”

והמופת לזה אם תחלצו לפני הוי' למלחמה כו' ונכבשה הארץ לפני הוי', אז היא האות והמופת שפעל הדעת וההכרה בהם עד שהגיעו לבחינת הרצוא והתשוקה לפני הוי' על דרך התהלך לפני,

Then “this land shall be yours for a possession”—to be in the aspect of refinement and inheritance, etc.

אז והייתה הארץ הזאת לכם לאחזה להיות, 'בבחינת ברור וירשה כו'

And this is the meaning of “which I took from the Emorite with my sword and my bow”—“with my prayer and my supplication”—in the aspect of *ratzo v'shov*.

וזהו אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי, בצלותי ובקעותי בבחינת רצוא ושוב

And on the contrary, through the elevation of the animal soul—which has great and powerful strength, for it comes from the world of *Tohu*, which preceded *Tikun*, etc.—

ואדרבא על-ידי העלאת הנפש הבהמית גדול ורב כחה להיותה מבחינת התהו שקדמה לתקון, כו'

This is [the meaning of] “umikneh rav”—*mikneh* is the gematria of 150) ה"ק"מ"ה (45), as is explained in Maamar “Ve'eira” 247, and in Yom Natan, there.

וזהו ומקנה רב, מקנה הוא ק"ן מ"ה במשפכותב, במאמר וארא מ"ם סצ"ט, וביום נתון שם

And this means that through the divine service in the state of *ratzo v'shov*, they were in the state of a *kan* (nest) and dwelling place, as it is written: “When a bird’s nest happens upon you,” to the level of *Mah*, which is the level of self-nullification, etc.

והינו שעל-ידי העבודה בבחינת רצוא ושוב היו בבחינת קן ובית דירה על דרך מה שכתוב כי יקרא קן צפור, לבחינת מ"ה הוא בחינת הבטול, כו'

Until they were able to inherit even the cities of the Emorites, which are not as sanctified as the Land of Canaan, etc.

עד שהיו יכולים לירש גם ערי האמרי שאינם מ'מקדשים ככה כמו ארץ כנען כו'

[NOTE Summary

The discourse begins with the principle that divine service (*avodah*) must be characterized by *ratzo* (yearning) and *shov* (return), grounded in deep *daas*—a form of awareness that merges

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בס"ד, ש"פ מו"מ - תרד"ט-1869
ומקנה רב כו' יוסף והשבטים

perception with heartfelt experience. This is more than intellectual understanding; it's experiential internalization that leads to transformation.

The Rebbe Maharash explains the verse “וַיִּנְתְּנִי עֵשָׂב בְּשֹׂדֶה לְבֵהֵמָה” as referring not only to physical beasts but also to the souls rooted in Beriah (creation), called “beasts” metaphorically due to their emotional and instinctual orientation. These souls cannot inherently reach the clarity of Atzilus-like souls but, through Moshe—the faithful shepherd who transmits *daas*—can experience G-dliness as though they “see” it, leading to sincere yearning and nullification.

This framework elucidates why the tribes of Reuven and Gad chose to settle in the Transjordan. Their souls originated in Beriah and required an environment free from distraction to remain connected to Elokus. Unlike Yosef, a soul of Atzilus, who could remain attached to G-dliness even amid intense worldly activity, these tribes needed isolation to achieve inner nullification.

Moshe consented on the condition they would fight for Eretz Yisrael. If they were truly elevated to a state of *ratzo v'shov*, their readiness to risk themselves for G-d's cause would prove it. Their successful conquest would validate their transformation. The maamar then brings in the Zoharic idea that all existence is continuously sustained by G-d's speech and thought, and without this divine energy, all would collapse into nothingness. Recognizing this leads the soul to *ratzo*, to long to return to the divine source and not settle for mere existence born from a ray of G-dliness.

Ultimately, the Rebbe Maharash explains how even the "cities of the Emorites"—which are not as holy—can be sanctified through this avodah. This is symbolized by “mikneh rav” (much cattle), which he interprets as a gematria: ק"ן מ"ה—relating to forming a nest (*ken*) for G-dliness and achieving *bitul* (self-nullification), the hallmark of the *maamar*'s ideal.

Practical Takeaway

Even if one doesn't feel like a spiritual “Yosef” who can remain connected amidst chaos, one can still cultivate deep connection by creating mindful space—moments of inner quiet and focus—to experience G-dliness as real. Through this cultivated *daas* and spiritual yearning, even mundane parts of life can become sanctified, transforming “Transjordan” spaces into a “dwelling for the Divine.” The test of this transformation is one's willingness to step out and act with divine purpose—to *go to war* spiritually, emotionally, and ethically for what is right.

Chassidic Story

Once, the Rebbe Maharash was asked why some people, despite immense effort, still feel spiritually dull. He answered with a parable:

A poor villager saved up for years to visit the royal palace. When he finally arrived, he was disappointed to find that he couldn't appreciate its beauty or grandeur. The minister explained:

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בס"ד, ש"פ מו"מ - תרד"ט-1869
ומקנה רב כו' יוסף והשבטים

“You’ve seen gold and marble—but your heart is still back in the forest. You need to be here in your soul, not just in your body.”

The Rebbe Maharash explained that spiritual dullness often arises because the *nefesh haBehamis*—the animal soul—is still rooted in distraction or ego. Real avodah is not only about effort but about relocating one’s center of being, so that even the “beast within” is turned toward G-dliness. Just like Reuven and Gad, who chose exile in order to become vessels for divine clarity, a person must sometimes detach from comfort to achieve true attachment.

Source: *Sippurim Nora'im*, Vol. 2, p. 148; *Igrot Kodesh Admur Maharash*.

TPX (Therapeutic-Psychological Integration)

This discourse by the Rebbe Maharash provides profound psychological insight into the human condition—particularly the experience of spiritual longing (*ratzo*) and grounded return (*shov*), which can be reframed as the cycle of aspiration and integration in personal growth.

At its core, the *maamar* addresses how individuals with different internal wiring experience spiritual life. Some, like Yosef, are spiritually seamless—they can remain connected to their higher self even in environments of stress, distraction, and intense worldly engagement. Others, like the tribes of Reuven and Gad, require spaciousness, clarity, and quiet in order to sustain their connection to something transcendent. The Rebbe Maharash normalizes this difference and uplifts it: not everyone is meant to shine *in* the palace of Egypt; some must build sacred tents in the wilderness.

From a therapeutic perspective, this speaks to the nervous system's capacity for regulation. Some people have a natural tolerance for stress and complexity—able to maintain spiritual or emotional alignment in triggering environments. Others need retreat, simplification, and a removal from overstimulation in order to reconnect to their sense of meaning and identity. Reuven and Gad choosing the Transjordan is not escapism; it’s nervous system wisdom.

The *maamar* introduces *daas*—the embodied fusion of knowledge and emotional resonance—as the key to transformation. One may “know” that they are loved by G-d, but to “feel it as though seeing it”—that’s *daas*. This is exactly what trauma therapy seeks: turning intellectual insight into visceral safety. The role of “Moshe,” the inner or outer faithful shepherd, is crucial—this is the therapist, the mentor, the part of the psyche that gently transmits safety, truth, and presence.

Another theme with deep psychological relevance is the nature of existence itself. The Rebbe Maharash teaches that the entire world is continuously sustained by Divine thought and speech—and if that were removed, reality would dissolve. This radical interdependence reframes anxiety and ego. Often, suffering arises from the belief that we are separate, alone, or

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בס"ד, ש"פ מו"מ - תרד"ט-1869
ומקנה רב כו' יוסף והשבטים

unsupported. But this teaching reminds us that we are never disconnected from Source. When a person internalizes this truth—truly *feels* it—it births a desire to reunify with that Source (*ratzo*) and to embody it through grounded action (*shov*).

Perhaps most beautifully, the discourse suggests that even the "cities of the Emorites"—parts of the self or world that seem outside holiness—can be transformed through *bitul* (inner surrender). This parallels trauma integration: even our darkest, most exiled emotional territories can become sacred ground when held with presence and yearning. Through *daas*, *ratzo*, and *shov*, we make our fractured stories into a dwelling place for the Divine.

Story

A young woman in recovery from deep emotional trauma once sat with her therapist and said, “I keep running between craving stillness and then needing to act. I don’t know who I really am.” The therapist gently smiled and said, “Both are you. The part that yearns for light—and the part that comes back to live it. That’s healing.”

Years later, she became a therapist herself. One of her patients said, “I don’t want to just learn to cope—I want to *feel* safe in my body.” She paused and answered, “That’s what we’re doing here. We’re not just reading the map—we’re walking into it.”

That patient, like the tribes of Reuven and Gad, eventually found peace—not by becoming someone else, but by choosing their space of healing and then returning, armed with presence, to help others find their own. **END NOTE]**